



M O J C A P E T A R O S

B r a t e c

Nikoli v življenju nisem bila edinka. Moja sestra je imela večjo srečo: na svet je prirojala celih šest minut pred mano. To se meni ne zdi nič posebnega – saj se tistih šestih minut sploh ne spomni! A nikoli se ne naveliča ponavljati, da je starejša od mene. Oziroma, kar je še pomembneje, da je najstarejša v družini.

Pet let sva s sestro vse počeli skupaj. Bili sva prava ekipa: medve proti vsemu svetu. Kaj hitro sva se naučili, da naju večina ljudi ne loči na pogled, in to sva s pridom izkoristili za celo vrsto potegavščin. Te so najbolj uspele, ko ljudje sploh niso vedeli, da sva dve: tako sva se lahko ob istem času prikazovali na različnih koncih in potem pokali od smeha ob pogledu na osuple obraze odraslih.

Če sva šli s svojimi norčijami predaleč, sta naju starša okregala: a zdi se mi, da nama v srcu nista zares zamerila. Tudi njima se je vse skupaj zdelo zelo zabavno. Mama in tata nista mogla razumeti, kako je mogoče, da naju drugi ljudje zamenjujejo: zanju sva bili dve popolnoma različni osebi (tako sta vsaj trdila – jaz sem tata večkrat zalotila, da je sestro poklical z mojim imenom in obratno. A on trdi, da je zamešal samo imeni, čeprav je točno vedel, katero kličem).

Potem ko sva pet let uživali v središču pozornosti cele družine, sta naju starša nekega dne presenetila z novico, da bomo dobili novega dojenčka. S sestrico sva se spogledali. Kako, novega dojenčka? Že res, da je marsikdo od najinih prijateljčkov v vrtcu že imel mlajšega bratca ali sestrico – ampak oni so bili prej sami. Medve sva že imeli druga drugo. Nikogar nisva potrebovali. In to sva staršem tudi povedali.

»A ne bi raje kupili kužka?« je zinila moja sestra. Ob tem se je tata naglas zasmel, mama pa jo je očitajoče pogledala. Jaz sem se z dvojčico seveda strinjala. Kuža – to pa bi bilo nekaj drugega! Lahko bi ga naučili cel kup trikov, s katerimi bi nama potem pomagal pri potegavščinah. Čeprav ... mogoče bi pa lahko tudi bratca naučili kakšne trike.

»Pa saj bo bratec, ne?« sem vprašala, ko sem se spomnila na to. Sestrice nisem hotela: eno sem že imela. Če že ne bo kuža, naj bo vsaj fantek – ali pa raje nič. Tokrat se moja dvojčica ni strinjala z mano: ona bi raje še eno sestro. Z bratcem ne bi mogla nič početi: ne bi se mogle oblačiti v enake oblekice in si spletati kitk.

»To bomo izvedeli, ko bo dojenček prišel,« nama je s skrivnostnim nasmeškom odgovorila mama. Tega pa nisva mogli

sprejeti. Hana, ena najinih najboljših prijateljic, je že več mesecev vedela, da bo dobila sestrico. Le zakaj bi nekaj takega moralo ostati skrivnost?

»Ko sta vedve prihajali na svet, tudi nismo vedeli, da bosta punčki,« nama je skušala dopovedati mama.

Ne spomnim se, kako sva prepričali starša, a nazadnje nama je uspelo, da sva jima pokvarili presenečenje. Ko je šla mama s tatom v bolnišnico, da bi prvič videla svojega dojenčka (ko nam je pokazala »slike«, sem jaz videla le črno-bele lise, a nič zato), je morala zdravnico vprašati za spol. In tako sva izvedeli, da bova čez nekaj mesecev dobili bratca.

Tudi sestra, ki je na začetku navijala za punčko, se je kmalu potolažila. Prepričala sem jo, da se bova z bratcem imeli super. »To bo skoraj tako, kot če bi imeli kužka,« sem ji rekla. »Naučili ga bova, da naju bo ubogal.« In tako sva se končno sprijaznili z idejo, da za starše ne bova več razvajeni princeski, pač pa pridni starejši sestri.

Pričakovanje novega rojstva je postajalo vse bolj neznosno. Predvsem ko sva gledali, kako se je mamin trebuh večal in večal. »Poglej jo!« sem enkrat rekla sestri. »Gotovo bo vsak čas rodila.«

Mama mi je rekla, da še ni čas: da se bo moral dojenček še nekaj mesecev razvija-

ti v njenem trebuhu. »Če pa si že tako debela!« sem bila osupla. Mama je bila užaljena, tata pa je prasn timer smeh. Potem je razložil, da ne moremo vedeti natančno, kdaj se bo otrok rodil.

»Sam bo odločil, kdaj bo pravi čas,« me je poučil. »Potrpežljivi moramo biti.«

Ampak petletni punčki seveda nista mogli imeti potrpljenja. »Misliš, da bo kmalu?« sva ves čas spraševali mamo. Povedala nama je, da bo začutila, ko bo čas: da bo dojenček začel vse močneje brcati in bo to znak, da hoče ven. S sestro sva že večkrat začutili njegove brce, ko nama je mama rekla, naj nasloniva obraz na njen napihnjeni trebuh. A ko bo čas, bodo te brce veliko močnejše, je povedala.

»Ampak mama, te ne bo to bolelo?« jo je vprašala moja sestra. In mama je priznala, da bo res, da jo je bolelo tudi, ko sva medve prihajali na svet – ampak da je potem vse pozabljeno v trenutku, ko zagledaš svojega otročička.

S sestrico sva bili prepričani, da bova ob porodu skupaj z mamico v bolnišnici. Ne vem, kaj bi naredila starša, če bi otrok začel brcati, ko bi bili doma z mamo. Najbrž bi prišlo do glasnega kreganja, ker bi hoteli zraven. A na dan, ko se je fantek rodil, sva bili obe v vrtcu.

No, tako se je dan vsaj začel. Sredi jut-

Hanzi Reichmann
Günther in Mirko
1983



ra pa je sestro nenadoma začel boleti trebušček. Jokala je in hlipala, da hoče domov. In ker je ona hotela domov, je seveda tudi mene začel boleti trebušček. Še nikoli nisem sama ostala v vrtcu; bila je moja najboljša prijateljica in niti na misel mi ni prišlo, da bi ostala v vrtcu brez nje. In tako je učiteljica poklicala domov, naj naju obe pridejo iskat.

Prišla je babica. To naju ni preveč presenetilo, saj sva se tudi popoldne večkrat odpravili k njej, ker sta bila starša v službi. Zadnje čase sicer ne, saj je bila mama zaradi prevelikega trebuha ves čas doma, a na to takrat nisva pomislili. Veseli sva bili, da nama ni bilo treba ostati v vrtcu; no, vsaj jaz. Sestrico je očitno res bolel trebuh, saj niti doma ni nehala jokati. Zato naju je babica obe poslala spat. Jaz sem najprej protestirala, a ko sem se vdala v usodo in legla, sem kaj hitro zaspala.

Ko sva se zbudili – takrat sva se obe počutili dobro in sva bili spet polni energije – naju je babica presenetila z novico, ki naju je zadela kot strela z jasnega. Prišla je v sobo s telefonom v roki, sedla k nama na posteljo in z nasmehom naznanila: »Pravkar se je rodil Leon.«

Čeprav ni ničesar posebej razlagala, sva obe s sestro takoj vedeli, da govori o najinem bratcu; o bratcu, za katerega nisva

imeli pojma, da je že začel brcati svojo pot v svet. Obe sva obstali z odprtimi usti, presenečeni in nekoliko razočarani, ker sva ta dogodek kar prespali.

»Kako grdo ime,« se je prva oglasila sestra. Moja prva misel je bila nekoliko drugačna. Prepričana sem bila, da bova medve izbrali njegovo ime, sem razočarano pomislila. S sestro sva se že pogovarjali o tem. Nisva se mogli odločiti med imenom Scooby Doo in Ken. Res sta se mi oba najina predloga zdela lepša od Leona, a tudi to ime mi je po krajšem razmisleku zvenelo čisto v redu. Leon pomeni Lev, in je torej res možato. Škoda, da nisva mami predlagali, da bi bil kar Simba.

Kmalu zatem naju je pri babici obiskal tata, s katerim sva naslednji dan prvič obiskali Leona. Bil je tako zelo majhen! Zdelo se mi je nemogoče, ko je mama rekla, da sva bili midve pred petimi leti še manjši od njega. Saj je bil dovolj droben, da sva ga s sestro držali v naročju! Tata nama sicer ni dovolil, da bi ga kar sami prijeli: a ne da bi ga sam izpustil iz rok, nama ga je vendarle položil v naročje.

Še nikoli v življenju nisem bila bolj ponosna kot v tistem trenutku. Že res, da sem bila stara komaj pet let in pol, a postala sem starejša sestra. Postala sem odrasla.

